CEARTA DIN „DIVANUL ARBITRILOR" TREBUIE CURMATĂ!

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

Prezența tot mai frecventă a comentariilor asupra arbitrajelor în presa sportivă din lume nu are nimic surprinzător. La ora actuală, conducerea partidelor, mai precis calitatea și autoritatea ei, constituie o problemă vitală în fotbalul național și internațional.Personajul îmbrăcat în negru și cu fluier este subiectul cel mai aprins dezbătut de către toți cei care iau parte activă — direct sau indirect — la dezvoltarea sportului-rege, la îmbunătățirea calității lui. Desele incidente și aspecte cu totul ieșite din comun, petrecute în cursul mai multor întîlniri internaționale din ultimii ani, au subliniat o dată în plus relația strînsă joc-arbitraj, rolul determinant, de mare influență — în bine sau în rău — al arbitrului și au revărsat valuri de critici la adresa „cavalerilor fluierului". Președintele clubului Real Madrid, **Santiago Bernabeu**, n-a ezitat să declare în cadrul unui interviu, sintetizînd aproape o atmosferă generală, că **„rolul arbitrilor este din ce în ce mai criticabil"...**

Este drept că arbitrul este unul, jucătorii sînt mulți și spectatorii și mai mulți; este deci greu de condus, uneori într-o atmosferă de-a dreptul infernală. Dar din moment, ce primii au acceptat să joace după un regulament, iar secunzii cunosc, de bine de rău, acest lucru, de ce arbitrii să nu-l facă respectat? Cu atît mai mult cu cît regulile de joc le conferă acest drept și autoritatea necesară. **„Este de datoria arbitrilor să folosească toate mijloacele puse la dispoziție de regulament pentru a veghea ca jocul să rămînă în cadrul său firesc, ca jucătorii să nu manifeste altă grijă decît să joace fotbal, pe scurt ei trebuie să aplice toate prevederile cuprinse în cele 17 articole pentru a preveni o înjosire a fotbalului".** Cu aceste cuvinte își încheie uruguayanul **J. M. Codesal** articolul intitulat **„Înjosirea fotbalului"** într-unul din buletinele oficiale F.I.F.A.

Preocuparea intensă la nivelul organismelor internaționale ale fotbalului față de acuta problemă a arbitrajului rezultă și dintr-un alt articol, semnat de englezul **Ken Aston**, care subliniază și rolul educativ al arbitrului: **„În ultima analiză, arbitrii sînt educatori, ei fixează ceea ce este permis și interzis, și atitudinea lor influențează modul de desfășurare a jocului. Jucătorii experimentați și antrenorii lor nu-și pot da toată silința în munca lor decît dacă arbitrii dispun de aceeași experiență și sînt în stare să „interpreteze jocul". Este o politică puțin înțeleaptă să se cheltuiască sume mari de bani pentru jucători și antrenori și să nu se facă un efort egal pentru ridicarea nivelului arbitrajului".**

Am găsit necesar să facem această introducere pentru a sublinia importanța acordată unei probleme esențiale în fotbal, **modul de abordare, fondul și seriozitatea discuțiilor, în opoziție cu atitudinea manifestată la noi față de aceeași problemă** de către chiar cei care au datoria să găsească căile de rezolvare. În această privință este deosebit de semnificativă dar și simptomatică cearta — din păcate încă în curs — dintre Colegiul central de arbitri și Colegiul de arbitri al municipiului București, a căror energie și timp cheltuite cu acest prilej sînt demne de o cauză mai bună. Despre această „ceartă din divanul arbitrilor" ne vom ocupa în rîndurile de față.

Discuția începută în decembrie 1967 în coloanele revistei noastre și în urma căreia am cerut, fără succes, intervenția promptă și energică a Biroului Federal, a fost reluată acum — din păcate în același ton de răfuială și cu aceleași lacune de principialitate — în paginile altor publicații. Desigur, nu sîntem împotriva confruntărilor de opinii, chiar polemice, mai ales într-un domeniu în care încap cele mai multe controverse, ca acela al arbitrajului. Dimpotrivă, vedem cu ochi buni **orice discuție care, criticînd stări de lucruri necorespunzătoare, să țintească — în ultimă analiză — la îmbunătățirea calității arbitrajului.** Pentru că aceasta este una din marile probleme ale fotbalului nostru. Cazurile de arbitraje proaste din această primăvară au tras un puternic semnal de alarmă care ar fi trebuit să ajungă și la urechile celor în drept să intervină, nu numai prin obișnuitele suspendări, ci și prin măsuri menite să aducă, cît de cît, **îmbunătățiri, drept contribuție și din partea „cavalerilor fluierului" la eforturile generale pentru scoaterea din impas a fotbalului nostru.**

Dar, **realitățile din activitatea fotbalistică de la noi n-au reușit să trezească ecou în rîndurile arbitrilor.** Aceștia, în majoritatea lor, continuă să-și vadă liniștiți de treburi, de interesele lor înguste legate de fotbal, atitudine oglindită cît se poate de limpede de polemica amintită.

Departe de noi intenția de a minimaliza o problemă importantă ca aceea a promovărilor sau a sistemului de delegări. Sînt aspecte cărora trebuie să li se acorde importanța cuvenită, în raport cu rolul pe care-l pot avea în ridicarea calității arbitrajelor. Dar nu cred membri Colegiului central al arbitrilor și cei din Colegiul municipiului București că sînt probleme mai importante care ar trebui luate în primul rînd în discuție? Oare timpul, energia și talentul în ale scrisului risipite de tovarășii **ing. A. Rădulescu, prof. Tr. Tomescu** și **C. Petrea** pentru o proză din care, pînă la urmă, rămîi cu gustul amar al unor răfuieli personale, al goanei după delegări și baremuri și după depiasări în străinătate, nu puteau fi puse în slujba unor probleme mai arzătoare ale arbitrajului? De pildă, pentru a discuta (și găsi căi de realizare) **problema interpretării și aplicării unitare a regulilor de joc, a pregătirii temeinice, fizic, teoretic și practic, a arbitrilor** sau **de ce nu se acordă 11 m cînd este evident cazul și de ce se acordă cînd nu se întîmplă nimic care să-l justifice.** Pentru că asta ne doare pe noi și **zecile de mii de spectatori, care-și plătesc biletul de intrare pentru a vedea fotbal și nu arbitraje care denaturează rezultatele.** În loc să stea în tribune și să-și critice colegii (pentru că arbitrii noștri au acest talent de a fi cei mai nemiloși critici ai... arbitrilor) pentru erori pe care, la rîndul lor, le comit și ei, mai bine — atunci cînd li se încredințează conducerea unui meci — ar da un exemplu personal de arbitraj!

Nu intenționăm ca pe marginea polemicii stîrnite între arbitri să stabilim de partea cui este vina și nici să cîntărim vinovățiile. Ar însemna să ne substituim Biroului Federal, **căruia însă îi solicităm din nou intervenția rapidă și hotărîtă pentru a pune capăt unei stări de lucruri inadmisibile tocmai în sînul unor foruri menite să asigure, prin atribuțiile conferite, buna desfășurare a arbitrajelor.** Cu atît mai mult cu cît această polemică lasă să se înțeleagă **existența a două tabere, care creează o atmosferă nesănătoasă în jurul arbitrajelor într-un moment în care acestea constituie o problemă arzătoare.** Cearta trebuie curmată și lucrurile puse **la** punct într-un mod exemplar!

În această privință găsim necesar să facem cîteva sugestii Biroului Federal.

1. **Revizuirea componenței colegiilor de arbitri, inclusiv a celui central,** și încadrarea lor cu foști arbitri, cu tehnicieni care cunosc problemele de arbitraj, cu arbitrii animați de dorința de a sluji fotbalul. În mod special trebuie privită comisia din sînul colegiilor care are sarcina să facă delegări.

2. **Revizuirea lotului republican de arbitri, restrîngerea lui pe baza criteriului CALITATE și alcătuirea unor loturi separate de arbitri, pentru Divizia A, B și C,** constituind trepte calitative de promovare. În orice caz, se impune **o restrîngere a lotului pentru Divizia A, dînd posibilitate astfel celor mai buni arbitri să aibă o activitate permanentă.** De asemenea, socotim că trebuie întreprinsă **o acțiune de reconsiderare a arbitrilor din provincie.** Apreciem ca prea mare și nejust procentul ridicat de arbitri din București în comparație cu al celor din celelalte orașe.

3. **O acțiune pentru atragerea masivă a foștilor jucători în arbitraj.** Începutul făcut de Colegiul central îl considerăm timid. El trebuie amplificat. Necesitatea prezenței unor foști jucători la conducerea jocurilor o subliniază în modul cel mai elocvent posibil englezul **Aston** atunci cînd spune că **„jucătorii experimentați și antrenorii lor nu-și pot da toată silința în munca lor decît dacă arbitrii dispun de aceeași experiență și sînt în stare să „interpreteze jocul".** Or, cine poate face acest lucru mai bine decît foștii jucători? Tică Iliescu, A. Căpățînă, R. Istrati, E. și P. Kroner, I. Ritter, Al. Toth, apreciați pentru calitatea arbitrajelor, au fost jucători.

4. **Promovări judicioase, foarte atente pentru a nu se ajunge la „inflație" prin diletanți de nici un folos fotbalului.** Dacă un jucător tînăr este promovat fără succes consecințele sînt suportate de echipa al cărei antrenor n-a avut „ochi", pe cînd consecințele unei promovări negîndite de arbitru **le suportă fotbalul însuși.**

5. **Revizuirea sistemului de delegări și folosirea în măsură egală a tuturor arbitrilor din țară, apți să conducă jocuri divizionare.**

Ne exprimăm speranța că Biroul Federal va ști să rezolve în modul cel mai favorabil, în raport cu interesele generale ale fotbalului nostru, situația existentă în arbitraj.

Petre GAȚU

Apropierea apariției numărului 100 al revistei „Fotbal" n-a scăpat neobservată maselor de fideli cititori ai revistei noastre.

Încă de acum douătrei săptămîni, poșta zilnică ne-a adus numeroase scrisori de la antrenori, tehnicieni, fotbaliști, iubitori ai fotbalului din toate colțurile țării, care ne-au adresat felicitări cu ocazia împlinirii a 100 de apariții.

LA NUMĂRUL 100

Redacția noastră aduce, pe această cale, mulțumiri sincere tuturor celor care ne-au scris și ne-au felicitat și se angajează ca, în continuare, să depună toate strădaniile pentru a dezbate cît mai bine problemele fotbalului românesc, pentru a contribui la progresul acestei populare discipline sportive în țara noastră, pentru a fi cît mai corect în slujba marelui său prieten, CITITORUL IUBITOR DE FOTBAL.

Pericol la poarta clujenilor! Șutul înaintașului bucureștean Iordache va lovi bara și va intra în gol: 2—0!

SURSA SPERANȚEI ȘI ÎNCREDERII

MARGINALII LA O REUȘITĂ DUMINICĂ FOTBALISTICĂ ȘCOLARĂ

Pe cerul sumbru, încărcat de invective și imprecații, abătute, potop, asupra sportului pe cît de îndrăgit, pe atît de criticat — care este fotbalul — apar, totuși din cînd în cînd, și fascicole luminoase, generatoare de speranțe și încredere în destinul fotbalului nostru.

Un asemenea „eveniment" am putut înregistra duminică pe „Stadionul Republicii" din Capitală, cînd s-au înfruntat reprezentativele școlilor generale și ale liceelor din București și Cluj.

Ardoarea juvenilă, dar și puterea de luptă, dîrzenia și, mai ales, ridicatul nivel tehnic, vădite de mai micii sau mai marii echipieri, sînt de natură să fundamenteze sentimente tonifiante, ale noastre, ale tuturor, pentru acel „viitor de aur" pe care îl dorim fotbalului românesc.

Jocul avîntat al reprezentativei școlilor generale bucureștene, cu pase în viteză, cu o bună orientare spre ambele extreme (una Goliath, alta „Tom Degețelul", dar deopotrivă de rapide și de incisive) a făcut ca mingea să se odihnească de 5 ori în plasa clujenilor, a căror echipă nu e cu nimic mai prejos ca tehnică de joc, ci numai handicapată de lipsa luciditații tactice. Iar simțul demarcării la unii jucători din reprezentativele liceelor din București și Cluj, pasele „printre" la vîrfurile de atac (în special la bolidul Gabi Iordache), și centrările de chinogramă ne-au oferit un îmbucurător test al valorii „schimbului de mîine".

Miile de spectatori din tribună, care își scandau îndemnurile lor la diapazon acut au trăit faze de veritabil fotbal, create de colegii lor din cele două mari centre școlare ale țării.

Nu este acesta, oare, semnul cel mai bun că sursa de împrospătare a fotbalului nostru este inepuizabilă și că avem numai datoria de a-i asigura, fără sofisticării inoportune și, mai ales, fără deteriorări nedorite pe parcurs, un drum cît mai cert de afirmare?

Și aceasta cît mai curînd, căci numai așa fotbalul românesc va avea de cîștigat...

A. V.